

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

[SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la legislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser àrbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Éssent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevulga que siga el llur pensar i sentir en matèries **religioses, polítiques o socials**.

VISCA LA PATRIA!

MAI com avui, amb tanta fè i amb tant entusiasme, ha brollat del fons de la nostra ànima patriòtica aquest crit, concreció de tota la nostra ideologia, resum de tots els nostres anhels, i és, també, avui, com mai, que la consciència integral de Catalunya aplegada en magna assemblea, ha expressat son sentir tan concretament, sintetitzant tant son essència, que ja's fa impossible per a l'avenir tot erro.

En la nostra vida de lluita, llarga, malgrat nostra juvenesa, curta si tenim present els anys de nostra vida, car nosaltres som dels que sentim i complim el deure de lluitar a cada moment i instant per Catalunya, mai havíem assistit a assemblees on amb tant de patriotisme i serenor es debatessin assumptes de tan capdal importància per a la Patria.

El darrer Consell general de Representants de la nostra Unió Catalanista, mereix l'honor d'ésser esmentat com a exemple de serenor i patriotisme. Trencant l'arrapada costum de tractar tots els assumptes, no baix el punt de vista ideològic, sinó sempre baix les mires personals, costum malauradament practicada sempre per les comunitats polítiques a la faiso espanyola existents a la nostra terra, a la Unió Catalanista, qui sempre ha actuat incommoviblement a la catalana, li cap l'alt honor d'haver

discutit principis capdalíssims, principis apassionadors sempre de la voluntat dels homes, serenament, catalanescament, sens que, en la seva discussió, ni un sol instant, s'hagi apartat de la ment dels qui parlaven, l'imatge de la Patria.

Amics i adversaris dels principis proclamats, amb la vehemència del qui sent amor per la Patria, i que quan d'ella es parla no pot amagar-la, car no pot fer-se traició, els discuteixen; però ni uns ni altres cercaven en ella son triomf personal, a uns i a altres no'ls guiava altre desig, altre anhel que el millor servir a Catalunya; per çò quan la voluntat del Consell fou coneguda ni un aplaudiment ressonà, car allí qui triomfava era la Patria, era el sentiment, la ideologia de tots, i per çò no hi hagueren ni vençuts ni vencedors, tots ho fórem de vencedors, car tots volem el bé de Catalunya i aqueixa era la triomfanta per deliberació de la integral representació de sa consciència, en aquells moments constituïda en assemblea deliberant.

Un visca! elogué nostre hermosíssim acte. Visca la Unió Catalanista! visca donat no per a satisfacció dels qui sentim orgull d'integrar-la, sinó com a prec fervorós eixit de l'ànima de tots a la Patria, per a que ella faci que jamai la fortitut ens abandoni, que jamai la fè

ens manqui per a poguer servir eterna la representació de la totalitat de la integritat de sa consciència i poguem en cada instant, patriòtica i humanament, resoldre tot çò que a Catalunya i als catalans atanyi.

La Patria ha parlat. Ella, obrint son pit, ens ha mostrat amb tota sa integritat la ideologia que bateja en son ésser, la que en ses entranyes engendra en l'avui son esdevenir i els nostres ulls resten plens de llum. La Patria futura, Patria de tots, Patria lliure, fulgura del dalt al cim del Capitoli; un camí hi du: la fermeza i la llibertat; una clau l'obra: la victòria.

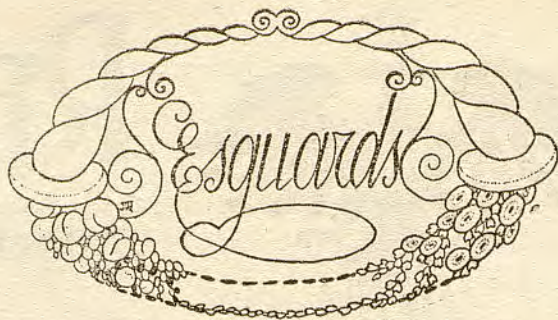
Llencem per a sempre els vells ressavis; posem damunt del pit, cuirassa qui ens farà indomptables, la fortitut de la nostra ideologia; lluitem fort i a cada instant i no serà llunyà el jorn en que lo futur s'encarnat present, malgrat que alguns de nosaltres ho fruïrem confosos entre la pols de la nostra terra.

Fort baluart, bastit en defensa de la Patria, s'ha cada hui de nosaltres; esforçats campions siguem-ne convertits, que arreu escampin els ideals de llibertat i justícia; no vinculats al pensar dels altres, sinó essent tal com som, tal com ens ho dicta nostra consciència, car la diversitat dels catalans dona per resultat la unitat de Catalunya.

Visca la Patria! s'ha aquest el crit de reconquesta i fem-la prompte la creuada; que hora és ja que Catalunya ocupi en la humanitat la dignitat de poble qui gaudeix de sa sobirania, i fem-la a l'ensems digna de la humanitat tota.

Si així ho fem, coronarem dignament l'esplendorós i model Consell General de la nostra Unió Catalanista suara celebrat, i si manquem al nostre deure, sentim avui ja l'eterna vergonya, de amb nostra covardia i manca de patriotisme, haver contribuït a fer interminables els grillons de Catalunya, grillons que altres covardies començaren.

RENAIXEMENT, qui mai s'ha sentit ni feble ni covard, sota la bandera de la Unió Catalanista, com sempre, seguirà amb més fermesa, si cab, la lluita. Fem-ho així tots, i no serà un crit més el que avui donem de Visca la Patria, sino que serà la concreció de tota la nostra ideologia, el resum de tots els nostres anhels i el penó que'ns portarà a la victòria, donant-nos la possessió plena d'una Patria, ben nostra, a l'ensems que ben humana.

ELS Reis no s'escarmenten. Enguany, com cada any, no s'han sapigut estar de fer present a la mainada, de canons i fusells i sabres i espases. Els Reis, amb una inconsciència esglaiadora, han posat en les mans ignoscentes dels infants les armes maleides, que allà en terres del nord maten els pares i els germans, els amics i els fills i els esposos, i destrocen les llars i embarratxen de sang la terra. Els Reis sembla que no tinguin consciència.

I els infants hi jugaràn amb les armes que poden ésser homicides, i fins arribaràn a estimar-les amb l'il·lusió dels seus tendres anys. I, mentre en terres germanes les dones ploren l'absència eterna de l'home estimat que ha caigut de cara al cel amb els ulls immensament oberts o besant la terra, amb el cap trocejat o el cor mig partit per l'enginy de guerra; mentre, sota les nits inacabables, el fret enrampa de dolor els dits de les mans aferrades a l'arma metal·licament glaçada i llàgrimes prenyades de malediccions rodolen rostre avall, els nostres infants, completament irresponsables de la llur crudeltat insospitada, potser besaràn, d'alegria, les joguines tràgiques. Oh, els Reis sembla que no tinguin consciència!

Si els petits poguessin posseir clar concepte de la realitat de la vida, i el do de raonar fos donat a la infantesa, avui, els infants, a l'obrir els balcons, amb els ulls encantats d'admiració i de joia, si hi haguessin ovirat el relluir de les armes, haurien cridat els Reis amb una evocació de rondalla i els hi haurien dit ho i tornant-els-hi el desgraciat present:

—Teniu, guardeu-s'ho per vosaltres, Reis sense consciència, i no aneu mes a pervertir els cors novells fent-els-hi estimar el que és avorrible; no són enginyers de mort el que'ns heu de donar a nosaltres que comencem la vida; les armes del treball ens agradarien com les de la guerra: el retruny d'un petit

mall damunt la petita enclusa ens plauria tant com l'espatec d'un tret avui potser inofensiu, i aixís la nostra alegria no tindria una base de dolor i ens ensenyariem a estimar el que veritablement és digne de l'amor dels homes bons, aquí a la terra.

MAIG.

Grandesa nacional

RES demostra tant la grandesa dels pobles oprimits com la continua afirmació que de les seves coses facin i el pregón amor que per elles tinguin.

No podran ésser considerats com a pobles perfectes, com a pobles grans, aquells que abandonin i oblidin totes les manifestacions que'ls hi donen caràcter particular i, segellant la seva diferenciació ètnica, fan ressaltar la pròpia personalitat i els hi senyalen el camí que per al triomf de llurs reivindicacions han d'empendre.

En la vida de la Humanitat, tots els components socials, homes i pobles, deuen desempenyar-hi el paper que'ls correspon. Ni la vida dels homes ha d'estar a mercè del capitalisme, ni de la vida dels pobles n'han de disposar els despòtics poders que regeixen els estats.

L'acte tirànic d'arrabassar llibertats individuals és monstruós; però és, encara, una monstruositat major, el disposar dels nuclis col·lectius que són compostos per un esglaiament de llibertats, atribucions i diferenciacions racials que no poden anar separades les unes de les altres.

Al reclamar, nosaltres, el dret de que'ls pobles visquin lliurement la pròpia vida, no és pas que ho fem moguts per la sola presumpció de que'l nostre ideal sigui superior a cap altre. Si reclamem aquest dret, és perquè volem que tots els pobles visquin amb absoluta llibertat i sense trabes de cap mena, poguent, aixís, concentrar tota la seva vida, tota la seva espiritualitat al millorament d'ells mateixos.

Ens mou a la nostra actuació alliberadora, l'afany de perfeccionament que sentim per totes les institucions humanes. No la volem veure nosaltres la desmoralització de costums socials, perquè ens apena contemplar a la societat abandonada a una vida d'enviliment i misèria. La voldríem veure a la societat, agermanada amorosament sense rancúnies ni males

passions, sense poders esclavitzadors ni oligarques desenfrenadament antihumanes.

L'amorositat dels homes, que portaria la germandat dels pobles, voldríem que fos la virtut reguladora d'una bella i constant ascensió social que llibertés als homes, sí, però sense esclavitzacions de pobles. No hi estem pas, els que sustentem idees nacionalistes, pel concepte de llibertat individual que és el nexa de tots els ideals polítics que passen per avençats i pretenen representar fortes deslliurances individuals. I no podem estar-hi per aquell concepte de llibertat individual, perquè ni ara ni mai, no la compendrem la paradoxa que, fent esclaus als pobles, vol fer lliures als individus que són qui els formen.

D'un conjunt de llibertats humanes aplicades a l'individu, forçosament n'ha de sortir una institució de llibertats col·lectives que ha de tenir per suprema consagració la total llibertat de l'organisme que componen, àdhuc malgrat ells, tots aquells individus gaudidors d'una sèrie de llibertats que fan referència a la llur condició d'unitats socials.

Les llibertats individuals han de veure garantida la seva existència per un organisme superior que estigui pel damunt de les passions dels homes, i, innegablement, cap organisme humà pot trobar-se en aquestes condicions, més que'ls que sabiament per la Naturalesa han estat creats: els pobles. Per garantir, doncs les llibertats individuals, sinó per res més, els pobles naturals, els petits pobles, han de constituir-se socialment i fer l'afirmació de vida que cap despota pot arrabassar-los-hi.

Res hi fa que l'esmortuiment que s'ha apoderat dels components d'una infinitat de nacions naturals, no'ls permeti donar-se compte de l'esclavitut que an el sí de l'Humanitat representen; res hi fa, tampoc, que molts pobles tinguin reblada la llur vida a la vida artificiosa que un estat usurpador els hi dona. Tot caurà; tot s'enderrocarà; tot el sistema de llibertats polítiques que fan cas omís de les llibertats nacionals dels pobles, passaràn sense deixar rastre del seu pas pel món i sols quedarà lo que, afermant les llibertats dels homes no endogalarà baix cap concepte la vida i l'existència dels nuclis col·lectius per ells constituits.

Una força superior dona impuls a la societat perquè avenci i millori totes aquelles modalitats que siguin un entorpiment a l'evolutiu progrés que s'hi porta a terme. Confiats en

aquesta *auto-progressió*, estem convençuts que les velles concepcions de llibertat, que les falses teories de lliberació, s'esfumaran per si mateixes a no trigar gaire i sols tindràn estada en el cor dels homes, les modernitats nacionalistes dels pobles que, com ja s'ha dit, a l'instaurar les llibertats nacionals amplificaràn la llibertat dels individus.

Els ideals nacionalistes que bateguen i actuen en el moment present, condensen l'esperit del demà i representen la feconda progressivitat humana que no s'avé a deturar la seva empenta davant cap mena d'impediment ni obstacle.

Han de fer la seva ruta els moviments nacionalistes i han de modificar totalment l'organització dels pobles aixís que arribin a terme, a que sols arribaran aquells pobles que més sàpiguen preocupar-se de les propies coses i més interès posin en conservar-les i perfeccionar-les. El gran anhel, la suprema il·lusió de les nacions naturals, ha d'ésser assolir una ferma grandesa que'ls hi dongui poder i fortitut i les allunyi de les baixeses propies de les nacions endarrerides i febles. I aquesta grandesa sols podran lograr-la, realitzant seguidament accions profundament afirmatives i divorçant-se en absolut de tota mena de defeccions i mancaments que sols serveixen per a prostituir i desmoralitzar les activitats humanes.

MANEL JULIACHS.

A la Comissió de Governació

En prò d'una iniciativa.

LLEGIM la discussió dels presupostos de l'Ajuntament de Madrid en un periòdic d'aquella vila i som sorpresos per la nota següent: «Fou acceptada per la Comissió de presupostos una esmena per la qual se designa la partida de 2.000 pessetes per a instal·lació de banys de sol i funcionament de dutxes en els Grops escolars de Bailén i Vallehermoso... El company Besteiro defensà també (l'havien combatuda i defensada els senyors Saiz i Morayta) l'esmena, dient al senyor Saiz, que és precis facilitar a les escoles banys per a que'ls nens que hi vagin puguin trobar-hi la higiene que disortadament, no

tenen a casa seva. Pronuncià un breu discurs, tractant de la necessitat de la higiene escolar i concretà l'opinió de la minoria socialista, afirmant que ella desitja que sien instal·lats banys en les escoles i que s'amplien els de l'Assil de la Paloma, car resulten escassos pel nombre que hi ha d'assilats.»

Nosaltres sincerament aplaudim tal lloable iniciativa i la fem avinenta a la Comissió de Governació del nostre Municipi, bo i recordant-li que el «Secretariat General d'entitats de Barcelona adherides a la U. C.» fa dies, va dirigir a l'Ajuntament de la Ciutat una atenta excitació per a que sien creats i d'una manera especial en les barriades obreres, uns banys públics força econòmics, els quals a més a més de determinar un ingrés a l'erari municipal, sien una acció higienitzadora popular que fassa assequible a tothom els benifets que, de tenir en constant netedat el còs humà, ne provenen.

P.

♦ ♦ RENAIXEMENT ♦ ♦

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Boria, 24 i 26 pral.

Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre

Col·loqui tardoral

Pel dilectíssim Lluís G. Modolell.

MORIA la tarde sota l'immensitat grisenca de l'espai i les valls i les muntanyes restaven silenciosament endormides.

Un cel gris, melangiosament gris, convidava a meditació i l'ànima romàntica del jove poeta, qui vagava per les serralades, s'endinsà en l'agradívola espiritualitat d'unes hores mortes.

Cercà'l cim. Un bosc milenari, s'aixecava ombrívol amb les soques dels arbres negres i descarnades, doblegant-se uns a la força de la ventada; i onejant al vent la seva esbarriada cabellera els altres.

Semblaven una raça en lluita. El vent els hi feia cantar una cançó planívola i els seus xiulets semblaven alarits d'un dolor crudelíssim.

L'ànima del poeta quedà absorta. Haguera

dit que'l bosc parlava; haguera dit que en aquella hora de reculliment, en la pregonesa del misteri, els arbres es deien els seus amors, els seus dolors i les seves benhaurances.

Al bell mig del cim, un pi gegant es removía frisós en lo més fort de la ventada. Tenía la soca coberta d'una eura que pujava amunt amunt, com anhelosa cobejança d'estimada, que cerqués en ell els seus llavis per a besar-lo.

El vent bufà més fort i el bosc s'omplí de veus misterioses. Li semblà an el poeta que'l pi i l'eura es parlaven...

—Oh! amada. I amb quin dalit lluito tenint-te aprop teu! Quan sento els teus braços enllaçar-se amorosament amb el meu còs, sento en mi el dó d'una fortalesa desconeguda. Tu tant tendre, tant feble; i, n'obstant, jo aimo la teva tendresa i necessito de la teva feblesa. Hi ha en tu, amada, una suprema essència que'm fortifica...

Sols amant-te, me sento fort...

Enllà'l vent ressegua melodies i per l'espai voltejaven a l'etzar, unes fulles.

L'eura, semblava dir en mig de la cançó remorejanta:

—Oh pi! i com bracejas! M'agrada veure't aixís, com lluites. M'apar que les teves branques sigan muscles d'un gegant que defensen la meua sustancial feblesa.

Jo aimo aquesta fortalesa teva, perquè hi ha en tu, la mà serena i guiadora que'm condueix vers una placidesa desconeguda. I com me plau restar sots el teu ampar! Deixa que't diga'l meu amor, ara que la boira ens amotalla i el bosc fa remor de besos...

El pi remorejava encar...

—Oh amada: Sento un goig inefable, quan penso en aquest amor nostre. Puja, aquí amb mi, reberàs el bes matinal de la rosada i en les tardes capvesprals direm l'adeussiau al sol que va a la posta, il·luminant l'espai, amb els seus raigs daurats.

Amb mi sentiràs l'eco de les campanes, el cant dels aucells i els bramuls de la tempesta i en les nits d'istiu, clares i estrellades, resseguiem l'amor nostre com un rosari de records...

—Aixís, amant-nos sempre...

—Si, tu i jo seriem una mateixa cosa; car en tu i en mi, hi ha un gran amor que'ns eternisa.

—Si, però... veus? El goig del nostre amor serà incomplet.

Mira els teus germans arbres, les meves

germanes eures, ells no'l gaudiràn un amor com el nostre.

El destí, els ha fet orfes d'un gran amor.

—Pobres arbres! Quina ànima més trista deuen tenir!

—Amunt. La terra és dura, dolorosa... Si poguéssim deslliurar-nos!

—Amada, sempre l'amor i el dolor són inseparables.

Dolor per ells, ànimes solitàries que en lo pregón de la nit, omplen l'espai de planys melangiosos. Cantant amb el vent una cançó trista i el seu posat de desesper, conta a n'els homes que aquí passen la fètrica historia dels homes sense amor.

—Aixís, pateixen sense amor?

—Pateixen amb amor. Potser, no el veritable amor; car, uns, aimen la terra que pudreix després les seves entranyes, i altres, aimen el cel, d'aon ne reben la vivificadora esperança.

—T'agrada'l cel?

—Vers ell camino.

—Jo'm daleixo per a besar-lo.

—Hi ha cops, que sembla que devalli a la terra.

—Es la boira, la boira enganya sempre.

—El mirar del cel m'atrau; quan mira a la terra tan serè, tant blau, tant pur; sembla dir: puja, puja...

—Oh! és una esperança!

—Es lo etern, els homes passen com estrelles fugitives...

Bosc a través el vent udolava.

—Sents?...

—Apropa't, amada i deixa'm lluitar. El vent açota més fort que mai el nostre còs i tinc ja unes branques esqueixades. Sento la sava escorre's tronc avall...

—No temis, ben amat, jo guariré ara, les teves ferides.

—Amada, si'l llamp m'esver-la, tu cubriràs la meua tomba.

—Amat, si'ls homes et destralejen jo moriré amb tu.

El Poeta retornà en si. Al lluny ombrejaven les muntanyes ondejantes i la fosca s'estenia per la vall misteriosa!

Al cim, el pi gegant restava immòbil; sols el seu brancatge zigcejava inquiet, com uns grans braços aixecats al cel, en un gran anhel de deslliurança.

Enllà del cel, en una clapa blavenca, hi brillava feblement una estrella...

D. C.

La premsa

INFLUEIX moltíssim, i d'una manera especial en l'element popular a qui no arriba el llibre; fóra, doncs, portada amb cura, una força que podria contribuir eficaçment a la paulatina modificació que ha d'operar-se per a assolir el complet millorament dels homes, fins a arribar a les cimes de l'ideal.

Tal com avui, salvant excepcions, s'escriuen les fulles periodístiques, contribueixen a conservar el malèfic caliu que arriba a l'avivar-se a produir sagnantes topades i, quan aquestes tenen lloc, les narracions se converteixen en literatura folletinesca, glosant amb fruïció llastimosa episodis sagnants, lo que exacerba les males passions del qui llegeix preparant-lo per a ser factor, amb llur ineducació, de totes les malvestats futures.

En lloc de presentar amb auster laconisme les repugnants notes de guerra, s'inflen amb detalls de crudeltat que, segons siguin la nació a que pertanyi o les simpaties que tinga la fulla, fan execrables als d'enfront, produint en el llegidor un sediment d'odi gens favorable per a fomentar l'esperit germanívol pel que tots hem de treballar fervorosament.

Llegir un diari d'una potencia bel·ligerant, a l'allunyat de la lluita i amb sentiment humanista deslligat de tota passió, li causa pena profunda. S'arriba en les narracions al caire de lo brutal, se curullen d'horroros que forçosament han de ser llevor d'odis que's perpetuaràn de generació en generació. Es encara més censurable lo apuntat en fulles que's publiquen fóra dels pobles en lluita.

S'explica que un mal entès patriotisme a l'arribar-se a l'escomesa, fagi escriure amb parcialitat; però la malura té invadida també la premsa dels països fóra de la conflagració, on no pot suposar-se tant excitada la exaltació patriòtica, lo que fa sospitar que és exclusivament afany de lucre lo que omplena la premsa dels més tristos fets certs o fantàstics.

Es dolorós haver de dir amb tota cruesa que'l periòdic, en general, no està a l'alçaria que deuria; no exerceix influència educativa, fa tot lo contrari, i entenem nosaltres que escriure pel públic imposa tòrcer i vèncer les petites baixes passions que tot home té per perfecte que sia, i es deu procurar que tots els treballs vegin la llum perfectament depurats de tota grolleria, tant d'expressió com de fons.

Tenim assignada una missió i hem de fer

que del conjunt de totes se'n basteixi el monument d'una veritable civilitat, i creieu que no és petita la tasca que incumbeix a la premsa. Per sa molta difusió pot ser instrument preciós, puix sens dubte exerceix influència, i fins direm sugestiona, a una bona part de l'element més nombrós de la societat: les classes populars.

Tots hem viscut grans moviments que en bona part han sigut deguts a campanyes periodístiques intenses, prova palesa de l'influència esmentada. Considerem-la canalitzada tota aqueixa força vers formes pures i elevades; que dintre de totes les idees i en defensa de totes les causes hi cab un perfecte depurament d'expressió, i ens resultarà que qui per manca d'aficions o per raó econòmica no assoleixi el llibre, no's trobarà amb articles i ressenyes redactats poc escrupolosament, lo que fa que creixin les multituds incorrectes, llevat per a totes les malures.

Des d'aquestes estimades planes alcem aquest clam, atíats per l'exageració a que ha arribat el mal que senyalem amb motiu de la mai prou execrada guerra, no creient que'l nostre plany faci variar el trist espectacle; tenim sols l'esperança, més encara, la convicció de que el dia que posseim el tan frusat diari nostre, les seves fulles seràn en tot espill de cultura, com ho són totes les que s'inspiren en els sagrats principis del catalanisme íntegre.

J. B. SURRIBAS.

Cròniques de Buenos Aires

SIGUI avui aquesta crònica un breuari de la tasca de catalanitat, realitzada durant l'any que fina, en la gran urbs cosmopolita.

El començament sigué d'una activitat periodística no gaire acostumada. *Catalunya Nova*, periòdic intensament patriòtic, literari i artístic, trencà 'l glaç de l'indiferència que regnava de dos anys ençà, en qüestions periodístiques, adquirint ben aviat les simpaties de la colònia.

Seguí an aquesta publicació setmanal, *Catalonia*, mesal que's repartí gratis, subvencionat pels mateixos redactors, tres noms coneguts en els torneigs de la gaia ciència. El segell d'ironia que l'imprimiren arribà a im-

posar-se per lo subtil i exquisit. Llàstima que degut a la faisó econòmica amb que debia regir-se no sortiren més que dos números!

Catalunya Nova però, anà arrelant-se i si el sentiment de Patria de quiscuns redactors hagués sigut prou fort, tal volta avui tindríem el diari que tant ens manca per a imposar la nostra hegemonia espiritual entre les diverses col·lectivitats que s'agiten en la babilònica metròpoli.

Amb tot és de lloar l'esforç dels seus elements que mantingueren durant cinc mesos el caliu de la Patria d'aquestes terres enervades pel baf del materialisme.

La representació de «Les Garces» per elements catalans sots la direcció d'en Jaume Borràs en un dels millors teatres de Buenos Aires, va constituir una bella manifestació de la nostra art dramàtica, fent-nos recordar la memorable vetlla d'estrena en el «Romea» en la qual el distingit actor assolí un dels seus més brillants triomfs artístics, i el genial Iglesias se vegé aclamat mestre indiscutible de la dramaturgia catalana.

Nostres compatriotes, els celebrats artistes d'òpera Na Elvira de Hidalgo i En Hipòlit Lázaro, triomfaren plenament en la darrera temporada del «Coliseo» entre un públic selecte que'ls unguí glories del bell cant.

La crítica musical amb unanimitat de parer prodigaren als joves artistes tota mena d'adjectius honorífics, consagrant-los figures de prestigi en la lírica mundial.

L'«Orfeo Català» organitzà varis concerts públics entre'ls quals mereixen especial menció el celebrat al teatre «Buenos Aires» que constituí un èxit i la gira a l'altra banda del Plata que resultà un aconfeixement artístic enduent-se'n choristes i directors manifestacions espontànies de simpatia del poble uruguayà. Montevideo se vegé festejada durant dos dies pels nostres orfeonistes amb concerts a l'aire lliure i audicions en els teatres.

Simultaniament, la redacció de *Catalunya Nova*, que s'havia traslladat a la capital de l'Uruguai galantment convidada per entitats germanes allí constituïdes, realitzava una activa i feconda tasca de propagació dels nostres ideals, celebrant vetllades patriòtiques, conferències, etc.

Mercès a aquesta mena d'apostolat patriòtic s'ha fundat una important entitat nomenada *Juventut catalana* «Avant sempre!», integrada per elements catalans que's proposen lluitar per l'assoliment dels drets de Catalunya sense

restriccions de cap mena. Com que's tracta d'un fet de marcada transcendència en l'història d'entitats catalanes a Amèrica, bé val un capítol apart que guardo per més enllà.

En Lluís Graner, l'eximí pintor català, l'home qui tant ha fet per la cultura del nostre poble, ha sojornat uns mesos en terres argentines seguint el seu romiatge d'art. L'estre vigorós, catalaníssim del mestre de la llum, ha triomfat una volta més, lluny de la Patria.

Els que hem tingut el goig de fruir la seva conversa i honorar-nos amb la seva amistat no oblidarem jamai a aquell home, cavaller de l'ideal, espill d'humilitat i model de patriotes que posseeix un cor tan gran i noble i una ànima sublim... idealitzadora...

Encara ressona en nostres oïds aquell crit sortit de l'ànima amb que s'acomiatava de nosaltres mentre'l vaixell s'allunyava del port de Buenos Aires; ¡Visca Catalunya! cridà, i sigueren els darrers mots que'ns dirigí, car la sensibilitat del seu cor li amarà els ulls en llàgrimes d'enyorívola emoció, al evocar el nom de la Patria idolatrada.

També hem tingut entre nosaltres el fecond escriptor l'Alfons Maseras i l'aplaudit comediógraf Avelí Artís. El primer donà varies conferències parlant de les corrents estètiques a Catalunya obtenint arreu, mostres de simpatia per part dels elements intel·lectuals del país i de la nostra col·lectivitat. El meritiíssim autor de «L'Adolescent» se vegé sol·licitat per diverses empreses periodístiques, per a col·laborar en notables publicacions portenyas.

L'Avelí Artís després de donar conferències de teatre català en els locals de l'«Schola Choral Catalana» i «Casal Català», la primera d'aquestes entitats li oferí un senzill però sentit homenatge que's dugué a cap en l'ampli local del «Centre Català» representant-se per notables aficionats, dues delicades obres del subtil autor homenatjat, que del·lectaren a la numerosa i escollida concorrencia que omplí de gom a gom l'hermós teatre del degà de nostres entitats.

Aquesta és a grans gambades la tasca important realitzada durant l'any. Com a digne corolari el dia 13 del proper desembre se celebrarà la VII festa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, organitzats pel benemèrit «Casal Català».

D'ella ens ocuparem en la crònica vinenta.

H. NADAL I MALLOL.

Buenos Aires, 30 novembre 1914

Consell General de Representants de la Unió Catalanista

La hora històrica

El darrer Consell General, és un moment gloriós per a la història de la Unió Catalanista i àdhuc per a la història de la nostra Patria. Es presentava al judici d'homes de diferents pensars i de diferents tendències, solucions concretes per al problema social i promulgacions de llibertats religioses: s'anava a debatre sobre dos punts que són els que més fonament divideixen arreu els homes i més exalten les passions llurs; i, malgrat això, la discussió transcorria vehementa, si, perquè el qui defensava un criteri posava tot el foc del seu amor a Catalunya en aquella defensa, però també serena, perquè cada un sabia, sens la més lleu boira de dubte, que aquell sant amor que an ell li inflamava la paraula, també il·luminava el pensament del seu aleshores noble adversari. I els punts rezelosos s'aclaríen, es justificaven els determinis, i quan arribava l'hora de la votació i après el triomf del missatge, es donava l'espectacle admirable de que'ls seus partidaris ofegaven tota mostra d'exaltació en la victòria, acudint a estrènyer la mà dels que l'havien combatut, per a no deixar-los-hi l'amargor d'un desengany a l'ànima; i aquets, anaven a felicitar els campions del missatge, amb l'esperit sadoll de patriotisme.

La hora és digne de perpetua recordança. L'esperit de Catalunya, guiat per la seva vera tradició, s'incorporava al viure de la humanitat, acullint els batecs de la vida de la Patria. I a l'ensem tots els bons patriotes es sentien nova i amorosament agermanats, per les virtuts catalanes de l'amor a la llibertat i la tolerància.

Sessió del matí

Al començar el Consell General de Representants de la Unió Catalanista el doctor Martí i Julià fa present que aquest Consell deu regir-se pels nous estatuts; després el secretari en Francesc X. Casas i Briz llegeix l'acta del Consell anterior que és aprovada; entrant seguidament a tractar de l'admissió i expulsió de socis, donant-se compte de la proposta de manant l'adhesió del periòdic «Renovació» de

Tarragona, que després d'unes indicacions fetes pel senyor Manén s'admet.

El secretari dona compte de les expulsions de les entitats, Centre Catalanista de Girona i sa Comarca, Lliga Espiritual de Ntra. Sra. de Montserrat i del setmanari «La Costa de Llevant» fetes per la Junta Permanent i que's posen a discussió.

Després de llegides pel secretari les cartes creuades entre la Junta Permanent de la Unió i la Lliga Espiritual de Ntra. Sra. de Montserrat s'entaula un debat en que hi intervé el senyor Cardona, el qual es queixa de que la Joventut Catalanista no fos invitada per la Junta Permanent, pels treballs de reorganització i pregunta si no podria ésser de que fos alguna desconsideració semblant la que fés retreure la Lliga de N. S. de Montserrat en les tasques de la Unió, essent contestat degudament pel Dr. Martí Julià que explica el perquè no s'invità a la Joventut Catalanista, i diu que la Lliga de Ntra. Sra. de Montserrat no podia tenir cap mostra de desconsideració per part de la Unió, ans al contrari. El senyor Casals intervé per a dir que s'ha desviat la qüestió, doncs solament es tracta d'aprovar o no lo fet per la Junta Permanent, i que si la Lliga de Ntra. Sra. de Montserrat tingués una queixa no hauria mancat el representant que tenia deure de venir. Intervé En J. Grant i Sala d'acord amb el senyor Casals, i rectifica el senyor Cardona que diu ignorava que no hi hagués el representant de la Lliga Espiritual de Ntra. Sra. de Montserrat. Després d'atinades observacions fetes pel senyor Folguera i Duràn, que són contestades pel Dr. Martí i Julià, fa ús de la paraula el senyor Arderius, fent constar, com a soci que és de la Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat, que entre aquesta i la Unió no hi ha diferències personals, com algú ha dit, sino d'actuació política, puix essent una entitat religiosa no pot estar d'acord amb el programa que s'inicia. El senyor Casals fa constar que en la data en que passà aquesta desafecció a la Unió per part de la Lliga E. de N. S. de M., encara no's coneixia el Missatge presentat per la majoria de la Junta Permanent. El Sr. Ballester fa remarcar que des del mes d'octubre fins avui tenien temps sobrer per a reunir-se en Consell i aclarir la seva situació

envers la Unió Catalanista. Intervé el senyor Raspall dient que creient seguir la tradició de condescendència, tot aprovant lo fet per la Junta Permanent, s'espera abans de fer efectiva l'expulsió, el Consell de la Lliga Espiritual de N. S. de M., que aprovi o no l'actitut de la seva Junta Directiva.

La Junta Permanent i el Consell aproven lo dit pel senyor Raspall.

El secretari llegeix els tràmits de l'expulsió del Centre Catalanista de Girona i sa comarca, que és discutit pels senyors Folguera, Raspall, Manén i el senyor Petit de Premià de Mar qui parla de l'actuació electoral de les entitats foranes, essent contestat pel senyor Colomer, fent-hi atinades aclaracions el senyor Ballesster, intervenint novament els senyors Manén, Petit i Raspall. Després de breus parlaments dels senyors Arderius i Rosell, el Consell acorda l'expulsió per majoria de vots.

Es aprovada per unanimitat l'expulsió del setmanari «La Costa de Llevant». Seguidament el tesorero en Josep Serra, llegeix l'estat de comptes que és aprovat, acceptant-se una esmena a proposta dels senyors Folguera i Durán i Grant i Sala, amb intervenció dels senyors Ballester, Blai Mor, Rubíes i Serrat, de que, partint d'aquest Consell es diguin publicament el nom d'entitat o individu que estiguin en descobert no arribant a deure una anyada i aquests que se'ls sospengui la representació en els Consells fins a estar al corrent.

I a un quart de dugues s'aixeca el Consell per a recomençar a dos quarts de quatre de la tarde.

Sessió de la tarde

El secretari En Casas i Briz fa esment dels actes ocorreguts des de l'últim Consell ordinari fins ara, en que ha treballat o bé ha concorregut la Unió Catalanista, tals com miting de Sala Imperi, la reforma dels Estatuts, la recerca de les despulles d'En Casanova, i conferencies donades en diferents punts de Catalunya per individus de la Unió.

El Dr. Martí i Julià, després de fer una lleugera exposició del Missatge i de la seva votació en la Junta Permanent, dona compte d'una esmena presentada pel Centre Català de Sabadell; esmena que és llegida dugues vegades pel Secretari a fi de que tots els representants puguin fer-se'n ben bé càrrec. També és llegit

el Missatge i els vots de minoria, i l'individual en contra.

Fa la defensa del Missatge el Dr. Martí i Julià, dient:

—Aquest dia d'avui és una diada de gran transcendència, no sols per la Unió Catalanista sino fins per la Patria Catalana.

Es que Catalunya, com tots els pobles que reclamen la llibertat, es troba sotmesa a les lleis generals que regeixen la vida i que estableixen l'acció de l'ésser. La Junta Permanent que ha entès sempre que la Unió Catalanista és un organisme viu, posseint una activitat de acció que deu ésser coherent amb el moment que viu, puix com organisme que's preocupa de la vida dels pobles i de donar-li règim, sab perfectament que no pot permanéixer subjecte a principis immutables, encar que estigui subjecte a finalitats precises com els organismes que lliguen la seva vida amb la vida total de la humanitat; perxò la Junta Permanent de la Unió Catalanista, no l'actual sino totes les Juntes Permanents, fins avui han mantingut l'objectivitat única, la llibertat de Catalunya. La Unió Catalanista no ha combatut mai els avenços que a la vida de la humanitat s'han realitzat.

Tots els Consells durant els vinticinco anys darrers des de les primeres iniciatives en que la nació no hi era proclamada fins als temps de ara, fins arribar a la sanció dels moviments nacionalistes, no han fet més que correspondre a la sanció general de l'humanitat.

Senyors representants: ens hem de fer càrrec que el nacionalisme no és un moviment social que visqui en el cercle d'una sola nació, sino que el nacionalisme no es més que una unió de principis que tenen lloc en els pobles, essent una síntesi dels avenços que's realitzen a la humanitat.

La Junta Permanent s'ha preocupat de fondre l'acció de Catalunya amb la de la humanitat.

La Unió Catalanista en el seguit dels seus acords i assemblees és un continuat creixement que sens violencies, no més que evolucionant, des de Manresa ha arribat fins ara sense haver-hi un moment il·lògic anterior.

S'havia proposat la Junta Permanent celebrar una Assamblea, però com que la Junta Permanent pot haver mancat en tot menys en prudència, malgrat ésser aquest el seu propòsit, s'aconsellà amb el senyor Folguera, preguntant-li si era convenient celebrar l'Assamblea a Sabadell, al que contestà creia no era convenient celebrar-la a la seva ciutat. Trobant-se amb aquests obstacles i perquè a dins

la Unió Catalanista no hi havia unanimitat de parers, desistí i entengué era més propi celebrar Consell General ordinari exposant les orientacions que anava a seguir.

La Junta Permanent nomenà una ponència formada pel Secretari i el President, que després de varies reunions presentaren el Missatge que fou aprovat per quatre vots i que avui presenten al Consell esperant que'l seu vot és el que donarà el veritable estat d'opinió.

Aquest Missatge és l'expressió única i sola nacionalista de la consciència catalana. Nosaltres no més sabem que en absolut no hi ha cap principi que no sigui nacionalista, nosaltres no portem res de nou que no s'hagi dit des de la Unió Catalanista; si hem ajudat a propagar l'ideal nacionalista per totes les encontres hem fet més que apologies de llibertat, que és igual al nacionalisme.

No hem fet més que donar forma als principis que havien sigut exposats i en fer viable tot lo que tenia una categoria avalable.

Nosaltres hem estudiat cada un dels principis passant-los per la crítica nacionalista més severa; hem fugit de l'universalisme amòrfic, del que fa afirmacions sense fonamentar-les.

El parlament espanyol es burlava dels moviments nacionalistes, dient-ne principis retardataris, mentres avui són avalats aquests principis per la guerra europea: d'una banda els lliberals i humans i de l'altra la força i el militarisme.

Perquè volem evolucionar quan estudiem l'Historia de Catalunya i pensem que l'hem de fer renèixer tal com seria Catalunya en el segle xx, estudiem com era socialment al segle vx en que s'estroncà la seva vida: com era el règim de les consciències dels homes, com eren i com se portaven les seves institucions de caràcter universal.

Perxò en el Missatge diem que no venim a adoptar noves veritats que no siguin coherents a la nostra manera de pensar.

Catalunya ha tingut esplèndida existència amb aquests principis que componen la sanció nacionalista, i els catalans no hem d'oblidar que els homes que pensen en llurs pobles pensen amb tota l'Humanitat.

Les patries són tots aquells que porten sang en les venes, els que frueixen, els que pateixen; i si els igualen els grans trànsits de la vida és ben just que tots gaudeixin igualtat de drets en la sobirania de la seva patria.—

Tot seguit de fer el President son parlament en defensa del Missatge, el doctor En D. Gi-

rona i Llagostera s'aixeca per a defensar el vot de minoria.

—Nosaltres que ètnicament pertencem an els pobles de raça llatina, veiem una divisió en el nostre poble entre les gentes de la costa de llevant d'un caràcter ètnic ample i rialler, i sobre tot expansius, mentre que les de l'interior tenen un caràcter aixut; tenint tots les seves qualitats i els seus defectes, i devem tenir en compte aquest problema que integra la nostra manera d'ésser. Quan Catalunya era mestressa dels seus actes, en plé segle xiii quan la fè imperava per tota l'Europa, els nostres reis anaven plens d'excomunions sense que això els fes desviar per rès; en canvi veiem que en el segle xvi anaven degenerant les seves qualitats de raça i les seves relacions no's realitzaven amb la rectitut antiga.

D'ençà que la personalitat de Catalunya ha desaparegut en tots els ordres de la vida, després d'un lapsus de cinc segles, ens trobem atrassats i la nostra manera de sentir i pensar no s'adaptia a les necessitats actuals. La manca de cultura en que'ns trobem en el nostre poble fa incompreensible per molts que les idees religioses siguin compatibles amb les idees polítiques i socials; és per aquesta manca de cultura social de la nostra terra que la idea de república sigui incompatible amb l'ésser catòlic; jo, n'obstant les meves conviccions, crec ben bé compatible l'idea republicana amb les idees religioses; el que no crec possible és que's pugui ésser catalanista i dinàstic: an aquests jo els pregunto quina relació pot tenir la llur devoció dinàstica i la nostra historia.

El que comprenc és que hi hagin homes que filosòficament acceptin l'idea monàrquica.

Recorda lo dit per un capellà català vingut dels Estats Units que en una conferencia al Centre Excursionista explicava que an aquells Estats hi ha una absoluta llibertat de consciència i d'esglesies, no solament tant bé sinó molt millor que a Europa; de tal faisó que cap religió acceptaria per part de l'Estat una preponderancia que perjudiqués a una altra, donant-se el cas allí naturalíssim que'l millor amic allí d'aquest capellà catòlic fos un pastor protestant.

La nostra nació es troba amb cinc segles de parentesi en la seva vida, no poguent seguir el seu camí ascensional, car d'ençà que hem caigut ens hem vist lligats a la cúa—per dir-ho aixís—d'una altra nació que no ens ha permès resoldre els nostres problemes com convenia.

Avui ens trobem que dir-se religiós és ésser fanàtic i ésser republicà, ésser burlador de les idees dels altres. Per tant aquests principis de llibertat del Missatge serien molt útils si estéssim prou avençats, si no hi haguessin aquests cinc segles de parentesi; per tant avui dia crec que lo primer fóra fer una acció de propaganda per fer catalans: és qüestió de Catalunya el ésser o no ésser.

No tenim escoles, ni llibres per l'educació del poble català; hem de desenrotllar les facultats de l'ànima, la voluntat, el sentiment.

Jo al entrar a la Unió Catalanista no vareig preguntar res; en tingui prou sapiguent era nacionalista. Fins que Catalunya no tingui la plena consciència de la llibertat nacional no crec que devem dividir-nos, no crec sigui prudent que la Junta Permanent de la Unió es faci partidari d'una concreta manera de pensar, crec que hauria de continuar en la forma actual per a constituir una nació que tots tinguéssim la plena consciència de l'ésser nacional.

Actualment cap català amb motiu de la guerra europea, ha parlat desde'l punt de vista de Catalunya. Tenim de rellevar el nostre sentiment i expandir-lo al exterior.

Cal que hi pensem ben bé en si tenim de continuar junts o si tenim de dividir-nos; i això tenint tots un enemic comú, és il·lògic.—

Acabat el parlament del Dr. Girona, el Secretari llegeix l'escrit del Sr. Bernabé Martí en defensa del seu vot particular.

S'aixeca el senyor Duràn, de Sabadell, en defensa de l'esmena presentada pel Centre Català d'aquella ciutat, dient, que si abans de l'any 92 el Centre Català de Sabadell creia precisa una Unió Catalanista on s'hi apleguessin tots els catalanistes, avui que hi ha tantes maneres d'ésser catalanista, amb més raó no voldriem veure una Unió Catalanista essent partidista, car deixaria d'ésser aquesta Unió tan volguda on tots s'hi amporen.

Per molt que claudiquin la Lliga i l'Esquerra sempre an els catalanistes els queda la Unió Catalanista que prescindint de dretes i esquerres recull a tots els catalans; de no continuar aixís, per donar vida a una branca del catalanisme ens arriscariem a perdre la soca.

El senyor Duràn, del Casal Sagrerenc, intervé dient, que sembla que d'aquesta discussió, se'n dedueixen dugues menes de catalanisme: un catalanisme romàntic i un catalanisme pràctic; l'un que viu en el passat mentre l'altre viu el present, recullint les miseries i els batecs del poble per portar-los pel camí de la

redempció humana. Història el moviment obrerista de la nostra terra i fa vots per la seva catalanització.

Parla en contra del Missatge en Cardona dient, que el nacionalisme no té de viure fóra de la vida sinó que té de recullir tot lo que és l'ànima de Catalunya; per tant els que són catòlics com jo, que a Catalunya som els més, amb la separació de la Església i l'Estat que parla el Missatge, de quina manera l'Estat recull l'estat anímic nostre. Després d'aludir als parlaments dels senyors Girona i Duràn, acaba preguntant com quedarien els catalanistes catòlics, cas d'aprovar-se el Missatge.

El senyor Diaz i Capdevila, representant del Centre Català de París, fa un eloqüent discurs altament liberalíssim.

El senyor Colomer comença son parlament dient:—Contret he escoltat la paraula divina del Dr. Girona i veig en el Missatge un punt capitalíssim que és la qüestió religiosa. La Unió Catalanista va ésser fundada, podríem dir, per intel·lectuals, però el temps camina i s'ens torna pràctic i mentre la Unió Catalanista, solament ideal, no's movia, els que d'ella sortiren s'anaren desviant per complet de l'ideologia que'ls havia donat vida; per tant, comprenc perfectament l'actitut de la Unió i jo que soc fervent catòlic no m'espanta la separació de la Església i l'Estat, puix si jo soc catòlic que'm fa que no tots pensin com jo, mentre ens uneixi el catalanisme per fer cultura cal apropiat-se els pares que són els educadors de les criatures.

En F. Rosell fa referència a lo que s'ha dit de que s'anava a acusar una divisió, i diu que si tots som nacionalistes, si volem el màxim de llibertat per tots els homes, tenim d'acceptar aquest principi de llibertat religiosa, propi d'un poble de cultura; principi que suprimeix aquest dualisme i lluites de cultura degudes a l'absurda imposició de l'Estat. Tenim el goig de dir que'l nostre poble està predisposat a la cultura, i per tant a assolir els principis que demanem.

Casi sempre el primer acte dels nostres elements obrers al constituir-se en associació és fundar una escola; està clar que aquestes escoles no responen a lo que deurién ésser, però això no és pas culpa seva.

S'ha dit que la gent de diner amb l'aprovació del Missatge s'apartaria del Catalanisme, i jo pregunto si al crear escoles, que és el punt principal de la cultura, són precisament els rics els que han fet més sacrificis.

El senyor Serrat defensa el vot en contra i encara que catòlic defensa la separació de l'Església i l'Estat, però es dol vivament de que demà que s'aproves aquest Missatge hi haguessin divisions.

El senyor Serra i Moret comença dient que la discussió s'ha desviat després d'haver parlat el senyor Duràn de Sabadell. Jo crec que la majoria de la Junta Permanent al fer l'exposició de principis del Missatge ha volgut cercar un punt de coincidència de tots els que siguem aquí.

Jo no entenc que un home pugui ésser catalanista deslligant-ho de les demés accions humanes; els senyors Duràn i Folguera, de Sabadell, en tots els seus actes no més han tingut una direcció de justícia, i nosaltres que som fills directes d'ells no és estrany que pensem com pensem, acceptant com a cosa mínima el Missatge; aquí tots s'han desviat, discutint la separació de l'Església i l'Estat, principis que com el de l'abolició de la pena de mort, ja han sigut discutits i acceptats per tothom; en canvi un sol punt del Missatge no s'ha discutit, que és la socialització de la terra.

El nacionalisme va sempre lligat amb les accions d'avenç humà, no comprenent-se l'un fora de l'altre; l'avenç és la continuació de la vida. Tots els moviments nacionalistes de Europa han proclamat principis, i a l'Oceania, aixís que han sigut poder, han legislat d'una manera tan socialista cap a la justícia social que la declaració de la Unió no pot espantar-nos gens, essent normal com és l'abolició de la pena de mort, la separació de l'Església i l'Estat, la contribució progressiva, etc.

Aquest principi de socialització de la terra no té d'espantar-nos, perquè mai es comprendrà que Catalunya sigui patrimoni d'uns quants, car tots havem nascut amb els mateixos drets.

Soc deixeble dels senyors Duràn i Folguera de Sabadell; els principis de llibertat no crec que siguin discutibles; lo que podria separar-nos fóra l'aplicació d'aquests principis, però ara no és hora d'aplicar-los sino de declarar-los, tendint sempre cap a una major justícia.

El senyor Folguera i Duràn diu:—Tinc una agror fonda, que és el trobar-me amb desacord amb la majoria de la Junta Permanent.

Quan la Unió Catalanista es va constituir, potser el catalanisme tenia un sentit més extens, perquè dins de la Unió ens hi trobàvem tots bé; jo sentia amb vera complacència els exemples del Dr. Girona: si aquí a Catalunya, si a dins de la Unió hem anat predicant per aquests pobles, nacionalismes agermanats els

creients amb els no creients; si dins de la Unió hi han pogut cabre Associacions d'un esperit tan religiós com la Lliga de Nostra Senyora de Montserrat; jo no sé veure altre catalanisme que el dels que són aimants de la pàtria, dels que per ella fan més sacrificis.

Això no vol dir que sigui mal orientat el Missatge; aquí mateix dins el si de la Unió s'han manifestat una pila de parers; però si'ns desviem orientant-nos vers principis concrets: podrem nosaltres senyalar aspiracions nostres per a tots els catalans?

Voldria que la Unió continués essent lo que va ésser; aplegant a tots els homes pensin com pensin mentres siguin bons catalans.

Al mirar a la Unió, sacrificant la seva acció política per agermanar l'acció cultural de la Lliga i de l'Esquerra, en l'Assamblea de Tarragona, quedà desairada, per manament de la dreta i perquè el poble d'esquerra no seguí als seus representants; d'aquí arrenca la intervenció política de la Unió, però aquesta a l'anar a la lluita té d'aportar una actuació i la Junta Permanent, en sa majoria, ha cregut del cas marcar una actuació concreta, i jo dic que si la Unió no pot respondre a l'unió de tots els catalans l'Unió ha mort, i jo crec que convindria crear un organisme fora de la Unió que respongués an aquesta manera d'ésser.

Ja s'ha vist l'interés del Consell, per tant crec seria convenient que el Dr. Girona com a representant del vot de minoria i el senyor Duràn pel Centre Català de Sabadell, miressin de fondre els seus criteris en un; el que simplificarà la votació.—

La Presidència estima justa l'opinió del senyor Folguera, sospenent-se el Consell per alguns minuts, mentres es posen d'acord els senyors Girona i Duràn; i al rependre les tasques el Consell, rectifiquen els senyors Duràn del Casal Sagrerenc i el senyor Cardona i tot seguit després de rellegir el senyor Secretari el Missatge, i el vot de minoria fos amb l'esmena del Centre Català de Sabadell, es passa a votació, resultant aprovat el Missatge per 120 vots a favor, 37 en contra i 5 abstencions.

Remercia la Presidència la serenitat i la prova de patriotisme que ha donat el Consell al discutir el Missatge, i no havent-hi temps material per la elecció de la Junta Permanent, s'aplaça aquesta pel 31 d'aquest mes.

I amb el crit de Visca la Unió Catalanista! es donà per acabada aquesta sessió del Consell de representants de la Unió Catalanista.

Imp. CATALONIA. — Passatge Pont de la Parra 6.